Pagina femeii

M. SA REGINA MAMĂ ELENA

S'A INTORS PRINTRE NOI

> *Modestia e pentru merit, ceeace sunt umbrele chipurilor dintr'un tablou; îi dă forță și relief.*
> (La Bruyère)

...Și a trecut — Regină — pe Calea care încrucișase odinioară numai amintiri întunecate.

Ne-a zâmbit cu acelaș zâmbet frumos pe care ni-l dăruise altădată.

Fața Ei, împodobită de răsfrângerea unei diademe împletită din flori, era luminată de cea mai desăvârșită fericire. Iar ochii Regelui nostru se sileau să fie gravi, când ar fi vrut cu atâta duioșie să-i îndrepte spre Mama care venise să-I aline singurătatea.

In urările noastre de bun sosit, odată cu păreri de bine I-am închinat și întreaga noastră recunoștință. Planul țesut din uneltiri ca o amenințare s'a năruit odată cu venirea Ei. Nu mai apasă asupra noastră. Imbrățișarea caldă a mamei îndurerate a trecut peste imaginea tulbure, fără decență, a trecutului. A călcat-o în picioare cu demnitate. A dat-o uitării, încredințând-o disprețului.

Acum putem să înălțăm și noi fruntea sus. S'o îndreptăm cu încredere spre o viață curată.

Ne bucurăm toți, Majestate, că Te-ai întors printre noi!

Copiii iubesc în Tine pe măicuța tânărului lor rege; tinerii mângâe povestea vieții Tale încercate, basmul Celei care și-a avut anii urziți de zâne; bătrânii citesc în revenirea Ta, restaurarea dreptății rușinate de atâta ponegrire; poporul Ți se pleacă cu dragoste, fiindcă prin suferință, te-ai apropiat așa mult de el.

Dar mai presus decât bucuria lor a tuturor, mai întreagă decât mulțumirea celorlalți, mai apropiată decât urarea altora și mai plină de entuziasm, este bucuria noastră, a femeilor de pe acest pământ românesc.

Căci în Regina lor, ele deslușesc mai întâi, mama și femeia.

Familia nu va mai fi numai o înșiruire de rude, fără altă legătură între ele, decât pe aceea a unui sânge răcit de popasul generațiilor indiferente. De multe ori, îndatoririle mamei, n'au să mai fie uitate sub presiunea preocupărilor de alt ordin.

Căci pilda înaltă a Reginei care aduce căldura căminului în încăperile Palatului, îmbrăcând viața Suveranului în haina intimității familiare, va arăta tuturor calea cea adevărată.

Simplitatea atitudinii nobile cu care o coborîtoare din neam de regi, a străbătut ca Regină pământul unde începea domnia Fiului Ei, va da multora de gândit.

Imbrăcămintea sobră dar încântătoare pe care a purtat-o în ziua când s'a arătat sutelor de ochi nerăbdători, va fi, pentru acelea care își satisfăceau prin podoabe vanitatea, o povață.

Cinstea cu care și-a împodobit anii, va fi pentru multe o încurajare; modestia cu care își ascunde însușirile, un îndemn.

Ne bucurăm cu toți, Majestate, că ești iar printre noi. Dar îngădue-ne, nouă, femeilor, să ne facem din înapoerea Ta, cea mai strălucită sărbătoare.

VIORICA STIRCEA

ACEI CARE AU CUNOSCUT-O...

...doresc arzător să fie iar aproape de Ea.

Fiindcă e bună, afectoasă și iertătoare.

De câte ori nu s'a dus prin locuințele celor nevoiași, ducându-le ajutoare, căutând să-i mângâe! Dacă vreuna din cunoștințe suferise vreo neplăcere, împărtășea și Ea, cu înțelegere, necazul.

Niciodată n'avea cuvinte aspre pentru cei din jurul Ei, nici mustrări grave pentru acei care o serveau.

Deaceea toți acei cari au fost în apropierea Ei, îi păstrează numai amintiri bune și sentimente de recunoștință.

Nu umilea pe nimeni și asculta pe fiecare, cu bunăvoință și simpatie.

In fotografiile de familie, Regina Maria îi pune cu drag mâna pe umăr și regele Ferdinand trece părintește brațul pe sub brațul Ei: o adoptaseră, era copila lor.

Un mare om de stat român și-a făcut din rechemarea Principesei Elena un țel al activității sale și din dorința încoronării Ei, un crez politic.

Primirea entuziastă pe care a făcut-o țara Reginei Mame Elena, aclamațiile spontane ale poporului român, au dovedit cât de multă dreptate avusese.

Principesa, care și-a lăptat singură copilul, Aceea care a urmat în viață numai linia dreaptă, avea să fie Mamă bună și Regină modestă.

M. S. Regele Mihai I între Augusta Sa Mamă M. Sa Regina Elena și defuncta Regină Maria

MM. LL. Regele Mihai I și Regina Mamă Elena

Intre noi femeile

Poșta noastră

Marcela P. — *Pentru albirea pielii.*

Pentru față puteți întrebuința după ce v'ați spălat, apă în care ați stors puțină lămâie Nu abuzați însă de acest procedeu, deoarece cu timpul usucă pielea.

Pe mâini veți aplica înainte de culcare un preparat alcătuit din amestecul următor:

Ulei de miglade dulci	30 gr.
Apă de flori de portocale	30 gr.
Lămâe	10 pic.
Glicerină	10 gr.

Laptele albește pielea, albușul de ou bătut spumă și întins pe față, apa oxigenată slabă (dă o nuanță gălbue însă) și încă alte nenumărate rețete.

Pentru gospodină

SFATURI PRACTICE

GARDEROBA SOȚULUI

Curățați gulerul hainei și celelalte părți care venind în contact direct cu pielea se murdăresc mai repede, cu apă în care s'a pus puțin amoniac. Călcați dunga dela pantalon cu o rufă umedă. Numai după ce s'a uscat bine, puteți așeza haina în dulap, pe suport.

CRAVATELE

Se calcă cu un fier nu prea încălzit; între fier și cravată, puneți o rufă subțire, sau o foiță.

Incercați să le spălați în apă cu tărâțe, clătiți în apă sărată.

PALARIILE

Se vor peria cu grijă cu o perie specială, apoi vor fi curățate înăuntru cu o cârpă îmbibată în apă cu amoniac.

LUCRURILE DE LANA,

se spală în apă călduță săpunită în care se pune și o lingură de amoniac (la 3 litri de apă). A doua apă să fie tot călduță și săpunită; clătiți apoi în mai multe ape de aceeaș temperatură.

Nu frecați, ci rostogoliți în mâini; nu stoarceți. Uscați la umbră, întinzând bine.

PIAȚA LUNEI SEPTEMBRIE

Carnea e mai bună ca în luna precedentă Peștele de toate felurile e bun. Păsările și ele sunt mai gustoase. Vânatul începe. Căutați să mâncați potârnichi din ce în ce mai numeroase. Legumele sunt admirabile, mai cu seamă fasolea albă nouă. Pentru fructe e adevăratul sezon: pere, struguri, mere prune, nuci proaspete [illegible] săptămână cel puțin, masa obișnuită, cu o masă alcătuită numai din aceste fructe variate e delicios și excelent pentru sănătate

Dacă le întrebuințați vreodată, să fiți sigură de sensul care-l au

Imanent — se întrebuințează în deosebi ca atribut al dreptății (dreptate imanentă) și înseamnă, care persistă, care e permanent, constant.

Paradox — (dela *para*, alăturî și *doxa*, părere). Părere contrară părerei obișnuite. *Paradoxal*, curios, ciudat, de necrezut.

Școlile de filosofie din vechime, se foloseau foarte mult de paradox, ca de un exercițiu excelent pentru ascuțirea minții. Paradoxul nu e de multe ori decât un fel nou de a exprima un adevăr bine stabilit.

Transcendent — (dela *trans*. dincolo de și *ascendere*, a se sui). Care se urcă, se înalță, dincolo de, deasupra; foarte înalt, superior: merit transcendent.

Transcendental: care e deasupra, în afara lumii sensibile.

CINE VREA SĂ SE INGRAȘE

Dimineața va lua un dejun bine alcătuit (lapte, pâine cu unt, miere, ouă). Va face siesta, după fiecare masă. Nu va bea nici ceai, nici cafea. Va bea mult lapte, bere și vin roșu, căutând să mănânce feluri grase și dulciuri cât mai multe.

Chiar dacă nu mai poate dormi, va sta în pat 9—10 ceasuri.

Se va feri de oboseală, de surmenaj, de plimbări prea lungi.

Dar după ce regimul a început să-și arate roadele, va adopta un program cumpătat și un regim moderat, ca să nu fie silită să înceapă un regim în sens contrar.

Iată în raport cu înălțimea, greutatea mijlocie:

1 m 50	52 kg.
1 m 55	[illegible] kg.
1 m [illegible]	[illegible] kg.
1 m 65	64 kg.
1 m 70	67 kg.
1 m 75	73 kg.

Menu cu carne

La prânz:

Blanchetă de vițel.
Vinete împănate.
Fructe.

Blanchetă. — Tăiați bucățele partea de vițel dela piept. Pus într'o cratiță cu sare, piper, morcovi, ceapă și pătrunjel. Acoperit cu apă clocotită, lăsat să fiarbă și curățată spuma. Când carnea e făcută, se ia dela foc. Intr'altă cratiță, o linguriță de făină și o bucată de unt amestecată pe foc. Se toarnă peste ea ½ kg. de zeamă în care a fiert vițelul și se lasă să fiarbă, până scade la un sfert. Puneți vițelul înăuntru fără legume. Intr'o cratiță se pun două gălbenușuri de ou, o bucată unt și o jumătate lingură oțet care se toarnă peste vițel și se mai lasă să fiarbă încă domol câteva clocote cu puține ciuperci dacă se poate.

Seara:

Supă de carne cu zarzavaturi.
Ardei umpluți cu orez.
Compot.

Din viața Regilor

Ludovic XIV în intimitate

Ludovic XIV se distra uneori făcând versuri. Poeții la modă din acel timp îi arătau regulile acestei arte.

Intr'o zi, regele alcătui un madrigal pe care, după ce îl ceti de nenumărate ori, îl găsi cât se poate de slab.

A doua zi dimineață, când mareșalul de Grammont veni să asiste la ceremonia deșteptării, regele îi spune:

„Domnule mareșal, citiți vă rog acest mic madrigal, și spuneți-mi și mie dacă în viața dumneavoastră, ați mai citit vreunul tot atât de îndrăzneț. Fiindcă știu toți că-mi plac versurile, mi se trimit acum și bune, și rele".

După ce a terminat citirea, mareșalul spuse Regelui: „Sire, Majestatea Voastră judecă minunat de bine orice lucru; într'adevăr, iată cel mai prost și cel mai ridicol madrigal pe care l-am citit vreodată".

Regele, abia ținându-și râsul, urmă:

„Și nu-i așa că acel care l-a alcătuit pare și foarte încrezut?"

„Sire, nici n'aș putea găsi o apreciere mai justă, răspunse mareșalul.

„Ei bine, zise regele, sunt încântat că mi-ați vorbit așa deschis. Eu sunt autorul".

„Vai Sire!, Majestatea Voastră să-mi îngădue să-l recitesc. Il voi fi citit poate prea repede".

„Nu, domnule mareșal, replică Ludovic XIV, zâmbind mulțumit, primele sentimente sunt și cele mai naturale".

Se crede că de atunci Regele Soare s'ar fi lăsat de versuri.

Casa cu obloane verzi...

de OLGA GRECEANU

Sunt câțiva ani de atunci. Nu prea mulți, dar nu știu exact câți. Mă duceam dela Florența la Fiesole, o plimbare făcută printre coline de vii și de măslini, la picioarele cărora râul Arno își urmează liniștit drumul lui de veacuri. Drumul întins ca în palmă, larg, asfaltat, predominând valea de portocali, te face dintr'un om obișnuit, un om fericit. Știu că era atunci o zi de Noembrie foarte caldă, foarte dulce și oarecum tristă. Tristă, n'ar fi tocmai cuvântul nimerit, dar nu știu cum aș defini ușoara melancolie ce o porți în totdeauna în suflet când e frumos, când e cald, când e o priveliște de rai și când pe deasupra mai ai și bucuria că a doua zi trenul te va duce îndărăt în țara din care ai venit.

Era starea mea de atunci. Eram de mult în Italia și acum eram nerăbdătoare să mă întorc. Fiecare ceas al ultimei zile ce mai aveam de trecut în Florența, mi-era nesfârșit de lung și de n'ar fi fost plimbarea la Fiesole care să-mi risipească această ultimă după amiază, aș fi suferit îndoit de mult.

Când drumul începe brusc să urce spre dealuri, spre mânăstirea San Domenico, colinele, grădinile, terasele încep să se înveselească cu vile florentine.

Mă uit pe stânga, la o vilă cu deosebire plăcută ca înfățișare, mai mult lungă decât înaltă, albă, și cu zidurile bine dispuse ca să domine dela o cotitură întreaga vale a râului Arno. In ziua asta de toamnă, cu multe frunze căzute, vila la care mă uit are ceva primăvăratec, pentru că toate obloanele geamurilor sunt verzi, și cum stau date larg la o parte și la catul de sus și la catul de jos, culeg o impresie fugitivă de verdeață, de viață, de proaspăt.

Văzând interesul cu care întorc capul spre vila cu obloane verzi, chauffeurul îmi spune:

— E vilă frumoasă, dar să fii mereu singur în ea!

— Dar cine o locuește?

— A! credeam că știți și de aceea vă uitați... Regina Elena a României!

Atât mi-a trebuit ca toate sentimentele ce le purtam eu atunci în suflet, să le atribui ei Reginei ce-și petrecea zilele lungi în dosul geamurilor cu obloane verzi. Eram așa de stăpânită de ideea întoarcerei în țară, că nici nu credeam atunci că un om mai poate suferi de altceva decât de dorul de țară. Nu putea fi un simțământ mai îngrozitor ca simțământul izolării, simțământul că e undeva o țară unde e copilul tău, și că la acel copil, în acea țară, nu te poți duce, așa cum mâine, mă voi duce eu.

Gândul că Regina e singură în vilă unsprezece luni și așteaptă pe a douăsprezecea ca să-și revadă copilul iubit, gândul că eu sunt liberă și fericită și că mă bucur de fiecare ceas ce-mi dă Dumnezeu, așa cum îmi place mie, și că în vila cu obloane verzi, o altă ființă născută să fie mai fericită decât mine, se chinuește în viața ce duce, mi-a stricat toată plăcerea plimbărei la Fiesole.

Aveam poate vre-o vină? Nici una. Și totuși ideea că mă voi înapoia iar pe drumul de sub geamurile casei albe, liberă și trântită pe pernele mașinei, mă jena.

M'am dat jos la mânăstire. Am intrat în toate bătrânele chilii unde odată a fost și atelierul lui Fra Angelico, am asistat și la slujba închinată Fecioarei Maria, am privit pe dearândul obrazurile galbene ale călugărilor dominicani, dar n'am mai avut pace. Eram neliniștită.

Imi închipuiam în tot momentul că, la fel cu mine, în clipa aceea, Regina Elena se gândește că s'ar întoarce în țară, și că nu poate, iar eu pot.

Imi devenise penibilă ideea întoarcerei la Florența. Aș fi vrut să fie un fapt deja împlinit, ca să mă pot gândi la altceva. Nemaiputându-mă stăpâni, m'am urcat în mașină, și fără să mă mai duc la Fiesolana, la bătrâna Catedrală din anul o mie, m'am înapoiat pe drumul Florenței.

La cotitura de unde mi-au apărut primele obloane verzi, am spus chauffeurului să încetinească, iar în fața porții, i-am spus să oprească.

Ce mi-a venit?

Nu știu. Dar așa am simțit atunci și așa a trebuit să fac.

M'am dat jos.

Am trecut de poarta larg deschisă, am urcat cărăruia grădinei fără flori, am sunat.

Nici azi nu știu la ce m'am gândit atunci când am făcut, ce am făcut. Un servitor bătrân mi-a deschis. In registrul gros de pe măsuța cu tăblie de marmoră, m'am iscălit apăsat, ca și cum prin literele înșirate aș fi putut trece ceva din turburarea ce m'a agitat în toată după amiaza. Era un fel de mărturisire. O simplă iscălitură, în vremuri când actul meu putea trece drept un act de rebeliune, nu avea altă menire decât să spue Reginei că Românii nu au uitat-o, că o înțeleg și o mărturisesc, pe furiș, așa cum am făcut eu.

...Acum, Duminică, de la geamul casei mele, am privit întoarcerea Reginei în țară.

A fost deajuns o telegramă: „Vino, Măria Ta, cu primul tren"...

Nici odată Florența nu mi s'a părut așa departe ca acum... Ca în vis îmi apar obloanele verzi ce predominau colina de măslini. Sunt bucuroasă că obloanele s'au închis, și de acum închise vor rămânea.

Dar tot a fost ceva predestinat în culoarea verde a obloanelor, căci iată, rochia cenușie a Reginei Elena, reese mai luminoasă acum, când se profilează pe „cămășile verzi", ce-i fac de ambele părți ale străzei, scut apărător...

Vila dela Florența a M. Sale Regina Elena